

SYNAPSEN

MED KRÜSSORD!

Vi har de siste årene gått gjennom en spesiell periode. En periode preget av restriksjoner, munnbind og pinsetter stappet alt for langt inn i neseboret. Zoom møter har blitt normen, og man har igjen fått eksemplifisert hvorfor eldre og teknologi er som olje og vann, noen ting blander man bare ikke sammen. Det er også viktig å huske på hvor vanskelig denne perioden har vært for mange. Ensomhet, arbeidsløshet, og død har vært overskriftene. Men nå er forhåpentligvis det verste over. Det er en ny høst, et nytt år og en ny start. Nye studenter, nye fag, og en ny linjeforeningsavis. Du hørte riktig, vi i Synapsen er tilbake! Med nye utgaver, nye episoder, og nye journalister. Vi har som mål å være enda mer synlig og enda mer involvert. Podcastsjef Markus og hans disipler har lovet enda flere episoder av Innsjekk. Samtidig som det ryktes i at den nye webteamet ledet av Helle jobber med en ny og forbedret nettside. Men nok om fremtiden. La oss fokusere på denne utgaven. Temaet for denne utgaven er maksimalisme med stor M. I tradisjonens tro har vi fortsettet med en introduksjon til redaksjonen. Her har Frida og Natalia gjort en kjempejobb med å gjøre redaksjonen vår om til barokk kunst og det er bare å glede seg til å se resultatet. Videre har vi artikler om maksimalisme i film og maksimalistisk kunst, av henholdsvis Viktoria og Leon. Om dere befinner dere i det filosofiske hjørnet har Malin skrevet en tekst om individets eksistens. Imens jeg selv har forsøkt meg på noe halv filosofisk. Våre journalister var også tilstede under fadder dåpsfesten og Aurora og Runa har vært på hattejakt. Det å bli psykologistudent kan være en lang og tung vei noe mange av oss har erfart. I denne utgaven forteller Linnea hennes historie. Av og til merker ihvertfall jeg at det kan være deilig med et avbrekk fra all sakprosaen med litt god gammeldags skjønnlitteratur, og igjen leverer Synapsianerne varene. Markus har skrevet dikt, Gunnar kåseri, og både Runa og Mabel har klinket til med skjønnlitterære tekster. Når du er ferdig lest kan du som alltid sette deg ned med Synapsen sit eget kryssord laget av Viljar og Amund.

- Tobias

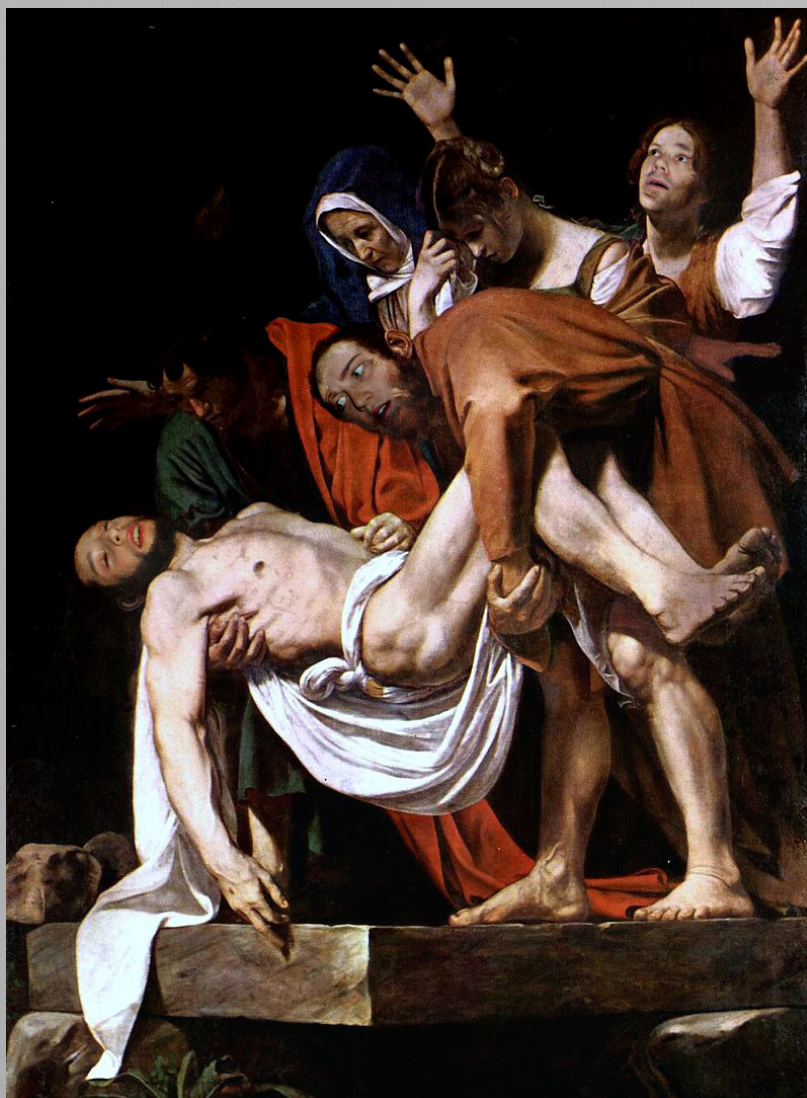
INNHOOLD

- 4. Introduksjon av redaksjonen
- 10. Religiøs kunst
- 14. Gucci i mitt hjerte
- 16. Studentenes bekjennelser
- 18. Dekadensens tidsalder
- 20. Maksimalistisk film
- 22. Samtidens byrde
- 24. Mote for sjela: hattespesial
- 31. Finnes du egentlig?
- 32. Det utroligste dikt
- 34. Min vei inn på profesjonsstudiet
- 35. KRYSSORD!!!!

REDAKSJONEN

Markus Sannes
Ayla Marie Marhaug
Natalia Liavåg
Viktoria Fagerlund Hambro
Frida Tveiten Gundersen
Håkon Leistad
Helle Eidissen
Vegard Landsverk
Iselin Malene Olsen
Tobias Thune
Gunnar Sannan
Leon Escobar
Linnea Slottemo Lyngstad
Runa Brekke Espedal
Viljar Gunnerud
Aurora Winther
Mabel Natali Lerum Ward
Eirin Rygg
Amund Stalleland
Malin Felicia Kvalvik

Aurora, Runa, Vegard
Original: "Begravelsen av Kristus" av Caravaggio

MUSÉE DE LA
REDAKSJON

BILDER OG REDIGERING: FRIDA OG NATALIA
DESIGN: HELLLE

Ayla
Original: "Marchesa Brigida Spinola Daria" av Rubens

Malin, Mabel
Original: "Annunciation of Mary" av ukjent

Isein
Original: "Pike med perleøredobb" av Vermeer

Viktoria
Original: "Death of a virgin" av Caravaggio

Frida, Helle

Original: *"Judith halshugger Holofernes"* av Caravaggio

Viljar, Leon

Original: *"Self-portrait with an easel"* av Régnier

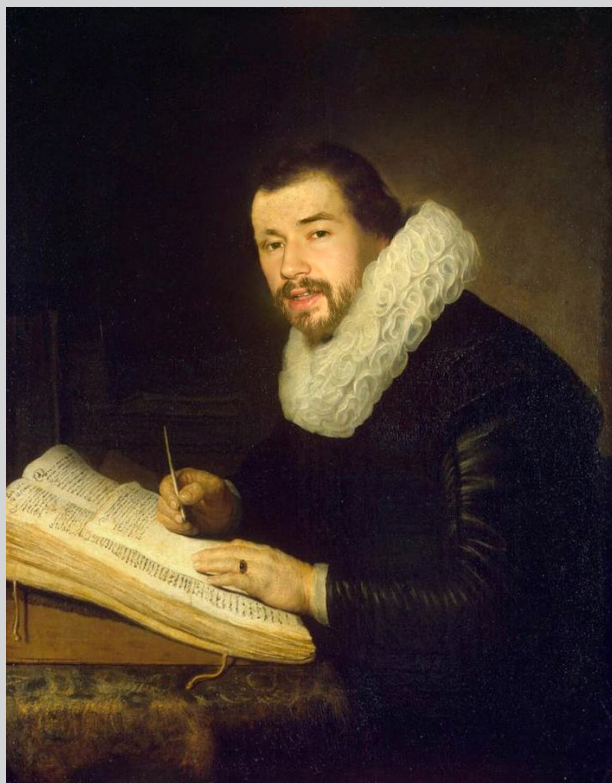

Amund, Markus
Original: "Arnolfini's Bryllup" av Jan van Eyck

Gunnar
Original: "A scholar" av Rembrandt

Tobias, Linnea, Håkon, Natalia
Original: "The Anatomy Lesson (...)" av Rembrandt

RELIGIØS KUNST

Hver lørdag åpner Nidarosdomen dørene for allmenheten i det de har valgt å kalle orgelmeditasjon. Tar man turen innom får man oppleve 30 minutter med vakre og dramatiske toner fra domens massive orgel- et orgel som i seg selv er et kunstverk. Å sitte i buken til beistet og beundre de høye buene, glassmaleriene og den detaljrike utsmykningen mens veggene runger mot deg med orgelrøsten er en opplevelse alle som bor i byen burde benytte seg av. En religiøs opplevelse uavhengig av hva du tror på.

Komplekse geometriske mønstre på innsiden av moskeenes kupler, buddhistiske templer fylt med hundrevis av statuer, noen mange meter høye, eller dramatiske kristne barokkmalerier. Snakker vi maksimalisme i kunstens verden, kommer vi ikke unna den religiøse. Selvsagt kan jeg arresteres for å cherrypicke, da man nok også kunne skrevet om religiøs kunst sett gjennom en minimalsimelinse, men det får bli en annen gang. For nå er det snakk om store skalaer og små detaljer, kaos og harmoni, kompleksitet og sterke uttrykk. Estetiske elementer slik som dette, kombinert med meningsbærende symbolisme og historiefortelling som transcenderer millennier. Dette er kunst de fleste av oss setter pris på, dette er kunst som treffer oss. Når grensene nå sakte åpnes opp, og vi igjen kan reise til Italia og Thailand, vil de fleste av oss ta en pause fra solslikkinga for å sette av tid til å besøke plasser der religiøs kunst er å oppdrive. Dette til tross for at mange av oss ser på oss selv som ganske sekulære. Fascinasjonen er der i dag, og den har vært der lenge.

Reiser vi tilbake til den prehistoriske tiden, og undersøker de tidligste funnene av menneskeskapt kunst, ser vi noen typer tematikk gjenta seg. Vi har for eksempel gutta på jakt og erotiske fremstillinger med fyldige frøkner. Men så har vi også avbildningene av menneskenes ritualer, kosmologi og guder. På samme måte som språket ga oss redskapene for symbolsk tenking, kan man tenke seg at avbildning også ble viktig for videre abstraksjon. Og denne muligheten abstrakt tenking ga oss er nødvendig for de eksistensielle spørsmålene religion igjen forsøker å svare på. På denne måten går derfor religion og kunst gjerne hånd i hånd, og det er heller ikke rart at mange av menneskehetens fremste prestasjoner i kunst er viet til det guddommelige.

foto: Disney plus

Behovet vi mennesker har for kunstnerisk uttrykk er skikkelig fascinerende. Selv i tiden der vår førsteprioritet var å jakte på mammuter og beskytte oss fra sabeltigrer fant vi likevel tid til å lage smykker og små figurer. Vår psykologi har en iboende dragning mot estetikken, og det estetiske uttrykk påvirker oss tilbake. Innenfor den religiøse kunsten har mennesker klart å utnytte dette på en beundringsverdig måte. Spesielt er det å merke innen arkitekturen. I religiøse bygg har ofte arkitekturen som intensjon å frembringe en ubestemmelig spirituell følelse i oss. Et lite menneske midt i noe stort og ubegripelig. Vittorio Gallese, professor i fysiologi ved Parma universitetet i Italia sier i en CNN artikkel "To feel closer to God, you have to create an environment where everything suggests this feeling of elevation". Det er en klar sammenheng i hvordan vår nevropsykologi opererer, forteller han videre,

og måten vi har valgt å utforme hellige steder. Høye kupler, lyd som sentreres i visse punkter av rommet, farger og mønstre. Det er gjerne ikke ydmykhet å finne i denne formen for uttrykk. Enten det er malerier, diktning, arkitektur eller musikk. Det skal vekke en følelsen av storhet. Dermed stor skala på templer og statuer som stolte kysser undersiden av skyene. Det skal vekke en følelse av den ubegripelige kompleksiteten bak virkeligheten og bak vår eksistens. Dermed de ubegripelige detaljene, mønstrene, matematiske geometrien, fargene og mesterfulle håndarbeidet. Og i tillegg til å treffe det store skal det også treffe det dypt menneskelige. Derfor har denne kunstformen evnen til å vekke sterke følelser hos oss. Som slående avbildninger av den hinduistiske skapermyten, silkemyke toner i islamske nasheed sanger (de ikke-jihadistiske for å være presis), eller fortvilelsen i jomfru Marias øyne når hun holder sin døde sønn.

Det er tydelig at det for oss er viktig å utsmykke de stedene som for oss betyr mest, og dermed har de helligste stedene gjerne fått førsteprioritet. Ofte kan dette prosjektet til og med overstyre den religiøse troen som ligger til grunn for stedene. For selv om Jesus bemerket at det var lettere for en kamel å komme seg gjennom et nåløy enn for en rik å komme til himmelen, og at nestekjærligheten er en av de høyeste dyder, har ikke det stoppet kirken i å spille uskyldige menneskers blod ved å plyndre deres landområder for gull og edelstener. Alt i skaperens navn og ære. I kunstens navn og ære (samt en god del kapitalisme, imperialism og god gammeldags menneskelig natur.

At denne type kunst har evnen til å frembringe disse følelsene i oss, selv når vi ikke kjenner til bakgrunnen for troen eller har noen tilknytning til kulturen, kan være fordi det treffer noe som allerede bor i oss. For den religiøse kunsten er en eksternalisering av vår søken etter mening. Vår dype eksistensielle lengsel etter kosmisk tilhørighet og aksept. Vår grenseløse fantasi og evne til å skape. Når vi står overfor religiøs kunst, står vi overfor det gudommelige i oss selv. For som Simone de Beauvoir påpekte så er ikke mennesket som andre dyr, «den søker ikke å opprettholde seg selv som art, dens prosjekt er ikke stagnasjon, den streber med å overskride seg selv». Vi er homo faber, sier hun videre, det skapende men-

nesket. Gjennom skapelsen manifesterer vi vår eksistens der ute i verden. Litt i samme gate har andre kloke folk påpekt at det er gjennom vårt arbeid vi skaper mening. Gjennom prosessen fra planlegging til ferdig produkt, om det så er en sko, en ferdighøstet avling av ris eller en ferdigtrykt kopi av synapsen. I det 21 århundre sliter mange mennesker med en følelse av fremmedgjøring, delvis fordi vi i mindre og mindre grad kan se vårt arbeid realisert i ferdige produkter, men også en mer eksistensialistisk følelse av tapt mening. Der vi gjennom historien har forstått oss selv og vår plass i universet gjennom evige fortellinger og felles rammeverk, har en nihilisme sakte sneket seg inn i vår kollektive bevissthet. Mye av den religiøse kunsten rundt oss eksisterte som en påminnelse om hvem vi er, konteksten vi hører til, og meningen med alt sammen.

Mye av den moderne arkitekturen søker nå heller å treffe en steril stilrenhet, og helblå lerreter blir solgt for millioner av kroner. Man kan selvfølgelig sette pris på et pent designet bygg, men samtidig stopper det kanskje litt der. Går du derimot inn i et tempel, der den søtlige lukten av røkelse omkranser deg mens du kan se bilder som er ment å minne deg på hvordan du ikke er noen steril og isolert entitet, men heller en konstellasjon av elementer, et øyeblikksbilde i en lang kjede med kontinuerlig transformasjon – ja da kan man si din bevissthet dras opp på et litt annet nivå enn selv foran de stiligste byggene på Aker Brygge.

Hvordan er det for de som ikke tilhører et av de tradisjonelle religionene i dag? Har vi noe tilsvarende? Vel, livssyn som humanisme har vel kanskje noen form for estetisk tradisjon. Men det er nok ikke uvanlig at møtene til humanetisk forening holdes i litt småtriste kommunale bygg, rådhusaler rundt omkring i landet der konfirmasjonene arrangeres bærer ofte preg av «enkel teaterscene»-looken, og selv om «Imagine» av John Lennon er dritbra har den nå dessverre gått tapt til kjendisenes kleine koronahjelpskampanje. Vi ser også hvordan kunstneriske elementer dukker opp når mennesker organiserer seg rundt noe, for kunst og kultur er en bindende væske. Som for eksempel arbeiderbevegelsens kampsanger eller street-art mot undertrykkende regimer. Ettersom vi mennesker har denne intuitive, instinktive forståelsen og dragningen mot

kunstnerisk uttrykk kan det også hende vi kan utnyttet dette i større grad.

Kanskje kunne vi trengt en slags moderne renesanse. Templer viet til mennesket, med enorme takmalerier som viser vår del i et større økologisk samspill. Utsmykket med vakker symbolikk som minner oss på verdiene som virkelig betyr noe. Lofsanger om rettferdighet og vårt potensiale for kjærlighet. For at vi har en spirituell side kommer vi ikke bort ifra. Den, sammen med vår estetiske sans, har gjennom evolusjonen utviklet seg side om side med resten av oss. Vår spirituelle side, vår tro, har vi opp gjennom historien sett har vært i stand til å flytte fjell. Og er det en tid vi trenger å fore vår tro for å flytte på fjell er det kanskje nå. I kampen mot klimaendringer, utnyttelse, urettferdighet og undertrykking av alle jordens skapninger kan kanskje kunsten være et samlende og drivende element. Religionene har tålt tidens tann, og man skal nok ikke se bort ifra at den estetiske komponenten også var en viktig brikke i puslespillet. Kanskje kunne vi hentet litt inspirasjon derfra for en mer gjennomført estetisk utforming av verdiene og kampene vi ønsker å samles om i dag. En utforming som vekker følelser like mye som en halvtime med orgelmeditasjon.

Kilder:
CNN style : The mysterious neuroscience
of holy buildings
Simone de Beauvoir: Det annet kjønn

GUCCI I MITT HJERTE

For noen uker siden spankulerte jeg en ettermiddag i min sedvanlige gange inn på kafferiet le Frère ved Kanalen for å fråtse i brente bønner og gyllen bakst. Mens jeg fylte maven min til randen med Guds søte og bitre gaver hørte jeg to skingrende stemmer skjære gjennom luften. Hva faen var nå dette helvetes bråket? Det lød verre enn et par skolebarn som blåste edder og galle ut fra brekte blokkfløyter!

Jeg snudde hodet mitt rundt og speidet i dette overdådige rommet etter stemmenes opprinnelse. To middelaldrende kvinner befant seg ved et praktfullt bord i hjørnet hvor de diskuterte minimalismens dygdighet. Designerveskene plassert pent og pyntelig til allment skue på bordet. Jeg snudde meg tilbake igjen og stirret blankt ut vinduet mens jeg kjente et grenseløst raseri bygge seg gradvis opp i takt med tullet disse stemmene spydde ut.

Kåsør: Gunnar
Design: Håkon

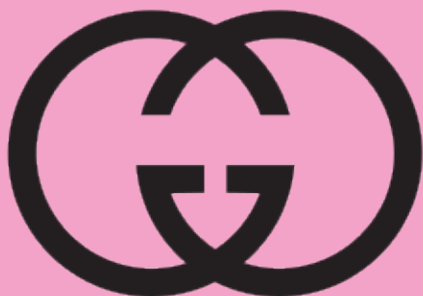
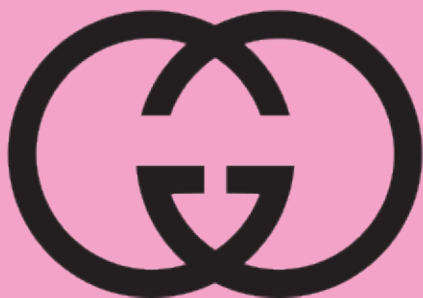
Disse skikkelsene måtte da åpenbart ha for meget mye tid på hendene ettersom de befant seg i lokalet samtidig med studenter, lasaroner og andre døgenikter, undertegnede inkludert. Den ene hadde dessverre brukt tiden sin til å lese noen linjer fra en bok hun måtte ha fått i gave. Hun manøvrerte seg fra det ene talepunktet til det andre med en så overflatisk forståelse at et enkelt «hvorfor» ville sendt henne dånende ned på gulvet. Venninnen stemte iherdig med, fullstendig fasinert av det paradoksale propagandaslagordet «less is more».

Tanken var å ha mindre eiendeler og å være mindre opptatt av det materielle. Propagandisten hadde allerede tømt klesskapet sitt og kastet alt på soverommet utenom sengen, et nattbord og Amors lille hjelper. Urnen til bestemor overlevde ikke sinnsrevolusjonen. Dette skulle visstnok være som å kaste en god klatt Head & Shoulders

inn i sjelens flassete hodebunn. Hun påsto at hun aldri hadde vært nærmere Nirvana enn det hun var nå. Ja hun hadde faktisk snakket med Buddha flere ganger i drømmene sine. I søvnens dunkle belysning er det vel vanskelig å skille mellom han og Kurt Cobain.

MEN FOR FAEN DA! Skjønner ikke at jeg må si det en gang, men verden består av ting! Det eneste vi kan sanse er ting. Helt fra du skyter ut av det røde hullet som en kanonkule innsmurt med glidemiddel til kista hamres igjen over deg handler verden om ting. Skal vi liksom begynne å leve i en verden som ikke eksisterer? Er det to ting (!) vi mennesker er gode til er det å lage ting, og konsumere dem. Det har ført til en velstand menneskene før oss ikke kunne forestilt seg selv i sine mest absurde drømmer. Bare fordi mannen din er opptatt med sekretæren på jobb og du har ekstra fritid skal du liksom begynne å reflektere over livet? Fakk det mann!

Det blir så egoistisk som man får det. Det å sette egen sinnstilstand over verdens fortsatte økonomiske utvikling er bare helt hinsides. Verden må gå fremover og når den bjudar på med pelskåper fra minkfarmen i Canada og langreste eksotiske viner da sier du THANK YOU, DADDY og tar vel imot. Mer er faktisk mer, og det kan aldri bli for mye. Det er nesten så vi begynne med etisk kursing igjen fordi det du lærte på den konfirmasjonen din var åpenbart under pari. Dersom dine dårlige uttenkte og utførte handlinger legger hindringer for den generelle befolknings lykke og glede, ja da må du gjerne gå en runde eller tre og finne ut hvor det gikk galt. Nå lever vi faktisk i 2021 her og de religiøse dygdene dine om måtehold kan holde for deg selv, eller aller helst kaste dem sammen med halvtomme sjampoflaska du brukte for sjela.

Århundrets mantra er at vi skal leve som vi vil, men det betyr ikke at du kan leve som du vil. Skal vi kunne leve i harmoni her i verden må vi alle ta et tak og konsumere det vi kan. En velkjent ustabil psykedelikafanatiker sa en gang «money can't buy me love». Åpenbart hadde han tatt en tur i skogen for mye. Ikke nok med det, men enkelte påstår at penger ikke kan kjøpe lykke. Men altså, hva er en plate firkløver på butikken? Jo, en plate med helprosessert lykke til 30 kroner. Har du penger til to, jo da hjelper jo det! Og tror du ikke tidligere president Trump kjøpte seg både en kjærlig kone og barn med pengene sine?

I dag er vi ment til å rydde opp og oppdage den minimalistiske vei i livet, spesielt dersom du er født etter 1981. Vi er ment til å foretrekke opplevelser fremfor ting. "La et iøynefallende forbruk ligge i fortiden for renessanseflorentinerne!" sa ingen, men føler det er sosialt forstått. I dag fremkaller ordet "materialisme" den overveldende følelsen av bare-for-mye-ting. Allikevel fortsetter mitt indre barn å elske en-i-hver-farge, enten det er kulepenner eller sko. Tusenvis av kroner jeg aldri får se igjen. Du kjenner deg nok igjen, **her er studentenes bekjennelser på deres dyreste og mest unødvendige kjøp!!**

Studentenes bekjennelser

Noe som er skikkelig flaut, men som jeg har brukt masse penger på er Apple headphones, de klassiske hvite. Har 9 par, siden jeg alltid tror at jeg har mistet dem...

Kjøpte en Scholl Velvet Electronic Fotfil med bursdagspengene mine da jeg var 11. Tror ikke jeg hadde tykk nok hud under føttene til at den var virkningsfull. Eller så er den generelt bare skam:/

Kjøpte en Burberry-skjorte til nesten fire tusen kroner en gang jeg var på helgetur til London for noen år siden, men i ettertid har jeg nesten ikke turt å gå med den (fordi den er så sjukt dyr og jeg ikke vil ødelegge den). Har somehow klart å få et pennemerke på den likevel, da. Og den kan selvfølgelig bare vaskes på renseri :)

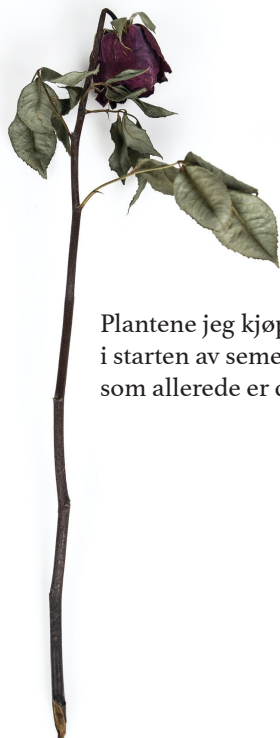

Kjøpte en slags maskin som skulle røre i sausen automatisk, fordi det tydeligvis er sykt stress å røre i sausen selv. Bruker den aldri, og tror til og med den ble defekt av varmen.

jeg brukte 2000kr på en brudekjole.
jeg er 19. jeg har ikke kjæreste.
jeg har ingen planer om å gifte meg.

Jeg kjøpte et
kumlokk:)

Mitt mest unødvendige kjøp var et GoPro kjøpt i et asiatisk land (anonymiserer meg selv hehe) i 2015, som jeg tenkte jeg skulle bruke på å ta fete instabilder på tur.
Brukt 2 ganger.
Ble aldri instafamous.

Plantene jeg kjøpte
i starten av semesteret
som allerede er døde

Brukte 2500 kr på en
parvibrator en gang.
Verken kjæresten min
eller jeg likte den
noe særlig,
så den blir bare
liggende i en skuff..

DEKADANSENS TIDSALDER

«Hva er klokken?» spør jeg. Mannen på stolen ved siden av trekker på skuldrene. Ingen andre i rommet reagerer heller.

Han har en massiv gullklokke på armen. Jeg peker på den.

«Til pynt», sier han og tiden siver videre, i en ubestemmelig sildring som før. Det er uklart hva vi sitter og venter på, men før eller siden må noe skje og da vil jeg få visshet i det.

Hvis du kunne sett vår tid fra avstand, hvordan ville det lille nuet vi utfyller vært beskrevet? Det er underlig hva som håndplukkes som gjeldende for et gitt punkt i historien. Vanskeligere er det å få et perspektiv over egen samtid, mens man ennå står og vasser i nyansene. Pessimister vil kanskje påstå at hverdagen er et evig jag, verden står i brann, og at det er alltid en ny katastrofe som lusker rundt hjørnet. Den ene dårlige nyheten følger den andre, lik en bilkrasj som blir til en kjedekollisjon. Virkelige optimister vil si at vi for hvert år blir rikere og gladere. Har vi ikke blitt lovet en fremtid med flyvende biler og roboter? Men enten det er en utopi eller dystopi vi ser for oss, så venter vi alle på at noe skal skje.

Vi ser ut til å befinne oss i en slags limbo. Bakom sosiale medier og den egosentriske nytelses-kulturen oppdager man en tilværelse i baklås. Vi sitter fast og venter på den store innovasjonen som skal sette skuta tilbake på riktig kurs, men enn så lenge tar vi plass på venterommet og lar tiden gå i mobilens speilglans. Den dekadente fasen er påbegynt.

Dekadanse refererer på generelt grunnlag til forfall, kulturelt og moralsk, knyttet til overdreven opptatthet av nytelse, overdådighet og luksus. Nietzsche kalte det å falle ut av rytme med livet. Opp gjennom historien ser man mektige sivilisasjoner nå sin storhetstid, men som så slutter å utvikle seg og deretter forfaller. Ironisk nok er det dekadente samfunnet slik sett et offer for sin egen foregående suksess. Både Romerriket, det kinesiske imperiet og Det ottomanske riket eksisterte lenge under dekadente tilstander. Rikdom og overflod i kombinasjon med økonomisk, demografisk og politisk stagnering gir grunnlag for en letargisk periode som kan opprettholdes i lang tid, dekadansen blir nærmest bærekraftig.

Det er ikke meningen å male et dommedagsbilde. Tvert imot er den nåværende materielle levestandarden jevnt over et faktum som tidligere hadde vært utenkelig, intet mer enn en ønskedrøm. Pluss at den teknologiske utviklingen de siste tiårene har eksplodert på vis som overhodet ikke bringer assosiasjoner til stagnering. Det er kun når vi set-

ter oss selv i en større historisk sammenheng at det åpenbares et annet mønster. Ratioen av innovasjon-til-populasjon har vært nedadgående siden 1800-tallet og fallet blir stadig brattere. Verden er neppe fullstendig «ferdig oppfunnet», kanskje følelsen av at man nærmer seg den grensen simpelthen er en gjennomgående tråd i den menneskelige tilværelsen. For verdenskartene våre er fylt ut, grunnleggende naturvitenskapelige fenomener er kartlagt. Status i dag er at rike land stadig bruker høyere summer på forskning for mindre anvendbar avkastning. Farten har saknet.

Når grensene flyttes for hva som er innenfor normen, aksepteres til slutt absurditeten som den nye normalen.

Har nye ideer blitt vanskeligere å finne? Mengden nyinnspillinger av filmer og serier som blir dratt ut i det uendelige kan virke som en indikasjon på det. Over tid blir plottet stadig mer søkt, ikke ulikt utviklingen innenfor politikk de siste årene, og det vitner om en større sannhet. Når grensene flyttes for hva som er innenfor normen, aksepteres til slutt absurditeten som den nye normalen. Alt blir større, enda litt mer dramatisk, for det er det som skiller seg ut i informasjonsstrømmen. Hva som er oppriktig og hva som er et velsmurt PR-maskineri blir bare vanskeligere å skille fra hverandre. Det minner om en parade, med glitter og all mulig stas på utsiden, men innsiden er pappmasjé og hulrom.

Det kan være vondt å se i den selvgranskende lupen, mye lettere er det å si at «jeg er bare sånn» eller «verden er bare sånn». Istedenfor å revurdere eget perspektiv står man på sitt og skillelinjer skapes som ikke er ment til å krysses. Man blir for opptatt av å påpeke feil til å lytte. Terskelen blir for høy til å innrømme at man har endret synspunkt, der en står i skyttergraven med meningene sine. Når dette blir etablert som kulturen, forsterkes inntrykket av at verden er uforanderlig, i alle fall ikke foranderlig nok. Så vi drømmer oss til andre planeter og virkeligheter, både med romfart og VR-briller på, i en eskapisme der mulighetene og revolusjon bare ligger og venter.

Det skal sies at å problematisere et samfunn opptatt av luksus, i seg selv er en form for luksus. Så å si alt kan leveres hjem til oss på døra, vi står fritt til å søke all kunnskapen vi begjærer, og man trenger aldri lete langt for ny underholdning. Om en dekadent tidsalder representerer en mellomfase, betyr det at fortsettelsen fremdeles er åpen. Det innebærer at repetisjon og fornyelse ikke er gjensidig utelukkende, men en del av motsigelsene som for lov til å eksistere side om side i et samfunn som ser i retningen av en fornyende renessanse.

Tekst og deisgn: Mabel
Illustrasjon: Iselin

Maksimalistisk Film

Anbefalinger fra
Psykosjen Filmklubb

The big short:

Filmen er basert på Michael Lewis sin bok om finanskrisa i 2007, *The Big Short: Inside the Doomsday Machine*. Kanskje har du blitt påminnet dette tivoliet av galskap når databrus-drikkende nerder på reddit bestemte for å vise fingern til wallstreet “ulver” med å øke verdien på gamestop aksjen. Det er ikke det samme som skjer i selve filmen *The big short*, men vi får et interessant og spennende innblikk i hvordan store bedrifter og de rikeste 1 %ene destabiliserer verdensøkonomien. Dette er kun for egen gevinst og grådighet.

Paprika:

Satoshi Kons psykologiske sci-fi-triller, *Paprika* (2006), er en feberdrøm av surrealistisk innhold som tøyser fantasiens grenser. Når en terapeut og hennes team av forskere designer en maskin som lar en gå inn i psykiatriske pasienters drømmer, med hensikt av å, på ulovlig vis, hjelpe dem utenfor autorisert behandling, får vi et innblikk i menneskets underbevissthet som Freud bare kunne drømt om.

Men når noen stjeler denne oppfinnelsen og begynner å løpe løpsk i andres drømmer begynner hovedrollens alterego, Paprika, å etterforske fenomenene, i et kaos der skillelinjene mellom virkeligheten og drømmer blir vagere og vagere. Dette er forøvrig også filmen som regissøren Christopher Nolan brukte som inspirasjon for *Inception*, bare at i *Paprika* blir underbevissthetens potensiale strukket enda lengre!

Hvis du likte *Inception*, ønsker å oppleve noe du kan diskutere med andre psykologistudenter, eller bare trenger en film du kan bruke for “flexe” dine analyseferdigheter, så er *Paprika* filmen du bør se.

Bohemian Rhapsody

Dette er et siste push for de som har denne på listen, men fortsatt ikke sett den. Ingen representerer maksimalistisk musikk og væremåte så godt som Freddie Mercury, og Rami Malek gjør en eksepsjonell jobb i å demonstrere dette. Om ikke annet må en få med seg reisen gjennom soundtracket.

The cook the thief his wife and her lover:

The cook the thief his wife and her lover er et malerisk og maksimalistisk mesterverk som mange kanskje ikke har hørt om. Det hadde i hvert fall ikke jeg da jeg så den for første gang. Likevel skal du lete lenge etter en mer vakker kjærlighetsskildring, storslagent sett og egenkomponert soundtrack. Ressigøren Peter Greenway, er også maler som trekker stor inspirasjon i fra renessanse og barokke malerier i sine filmer. Dette synes særlig i denne. Likevel klarer han, i motsetning til mange andre regissører å bevare noe grunnleggende menneskelig, sårt og intimt opp i det maksimalistiske barokke universet han skaper! Filmen skildrer groteske scenarioer, nydelige måltider, lidenskapelige (men langt i fra pornografiske) kjærlighetsscener. Jeg lover at du ikke har sett noe som minner! Dette er en av grunnene til at The cook the thief his wife and her lover er en av mine favorittfilmer.

Samtidens byrde

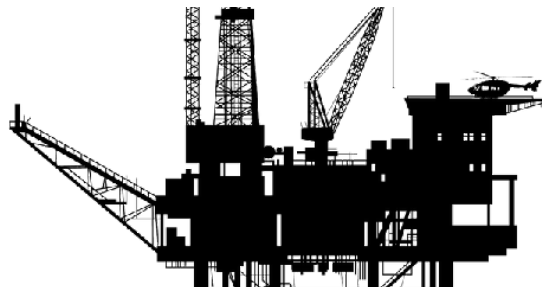

Tekst: Tobias
Design: Håkon

Det er mange som klager over dagens samfunn. Enten det er snakk om NAV, barnevernet, diskriminering i arbeidslivet, eller helsetjenesten. Om man bare leste nyhetene skulle man trodd at Norge var et helt forferdelig land å bo i. Men er dette faktisk tilfellet? Fra et materialistisk ståsted har vi all grunn til å være fornøyde. Ikke bare er vi et av de rikeste landene, vi er det i perioden i verdenshistorien med størst materialistisk rikdom. Kanskje det er en annen grunn til at nordmenn virker så misfornøyde. For det er ikke slik at penger og ressurser betyr alt. Det finnes hundrevis av multimillionærer som gråter i dusjen om kveldene. Det er mange andre faktorer som påvirker et menneskeliv og dens lykke, som kanskje til og med er viktigere enn ressurser. Ta for eksempel frihet. Hva betyr penger uten frihet? Er ikke frihet selve grunnfundamentet for et lykkelig liv? Det er vel en grunn til at Patrick Henry reiste seg opp på talerstolen på Virginia-konvensjonen og utropte: «Give me liberty or give me death». Kanskje det er en mangel på frihet som forklarer hvorfor nordmenn er så misfornøyde. Heller ikke denne forklaringen holder stand. Norge er «dessverre» ikke en totalitær stat, men er i stedet et av landene i verden med mest frihet. Frihet til å ytre seg, frihet til å velge statsoverhode, man har til og med et system som gir alle mennesker friheten og muligheten til å få seg høyere utdanning på statens regning!

Mange av leserne har kommet til et punkt hvor dere tenker: «Greit vi skjønner poenget ditt, Norge er et fantastisk land å bo i og vi burde alle prise herren for at vi får bo her, hold kjeft og ta deg en bolle.» Dere har helt rett jeg kunne ha henvist til forskning som tyder på at Norge har en av de lykkeligste befolkningene i verden. Deretter kunne jeg pekt en finger mot media for å bare fokusere på det negative, og en finger mot leseren for å være en bortskjemt drittunge. Det er likevel ikke det jeg vil frem til. For det er faktisk slik at det er noen urovekkende momenter i det norske samfunn. Og det ville vært ignorant av meg å ikke ta hensyn til disse. Antallet personer som sliter med depresjon, spiseforstyrrelser, og selvmordstanker er alt for høyt for et land som visstnok skal befinne seg i denne gullalderen som jeg pekte på. Og selv om noe av økningen vi har sett i det siste kan forklares utifra tidligere mørketall som bedre kartlegging og bedre tilbud har belyst så må man være ganske sta for å ikke innrømme at vi i dag med et stort problem.

Spørsmålet blir hvorfor, og det er dette jeg i denne teksten vil diskutere. Jeg er under den oppfatningen om at kanskje det som er samfunnets største styrke også er samfunnets største byrde. Jeg skjønner godt om dere oppfatter denne setningen som noe abstrakt vås, men gi meg ihvertfall noen setninger på å prøve å forklare. Ta for eksempel frihet. Friheten i har i samfunnet i dag, og alle

mulighetene den gir oss er noe av det beste samfunnet har å tilby. Det å ha makten til å kunne være og bli hva man vil er en gode mange tidligere generasjoner ikke engang kunne forestille seg, og det er viktig å være bevisst og takknemlig. Likevel tror jeg denne goden har en bakside. For med makt kommer ansvar, og her er det snakk om mye makt. Vi er i dag ansvarlig for å forme vårt eget liv. Vi skal bestemme hvem vi har lyst til å være. Og som min mor pleide å si til meg: "det eneste som kreves er at du selv er lykkelig". Men hvordan blir man lykkelig? Er dette det optimale nivået av lykke jeg kan oppnå, eller hadde jeg vært lykkeligere i en annen situasjon? Hva skulle jeg eventuelt gjort annerledes? Det er alltid en uendelighet med andre muligheter bak den neste døren, og bak døren etter den. Og det at den er åpen fører til at vi alltid bærer med oss tvilen om at kanskje det er den neste døren jeg hører hjemme i. Av og til hadde det vært enklere om den bare hadde forblitt låst. Det er ironisk, men når det kommer til tvilen, er det mangelen av lenker som lenker oss fast.

Problemet jeg tror eksisterer med den materialistisk velstanden i Norge handler egentlig ikke om velstanden per se, men om en oppfatning av at vi er på vei inn i skumringen av det norske samfunnet. At vi lever i de siste glansdagene av det velferds-Norge vi er født og oppvokst med og at samfunnet er på vei ned. Med klimakrisen på døren,

fremtidig fallende oljepriser, og en eldrebølge som vil ha pensjonen sin så har den norske fremtidstroen blitt til en fremtidskrekk. Det virker som flere og flere blir pessimistiske, og populærvitenskapen skal ha det til at forventningene skaper fremtiden. Uansett om vi snur denne trenden eller ikke, kommer spørsmålet alltid til å bli liggende. Hva skjer når samfunnet kommer til det stadiet der ressursene slutter å øke og i stedet begynner å minke? Og hvordan skal vi som samfunn takle det?

For å konkludere: jeg tror at mange av problemene folk har i dagens samfunn kan ha røtter i to konsepter; en overbærende ansvarsfølelse og en mangel på fremtidstro. For å løse disse problemene er det ikke sikkert at man kan ta i bruk overflateløsninger slik som man har gjort tidligere. Det hjelper ikke å hive ut mer penger eller å skrive ned en ny lov. Dette er problemer som har sine frø i det mentale, og dermed må løsningen komme innenfra. Det er på tide at vi som samfunn flytter fokuset fra det ytre til det indre. Det er tross alt ikke den ytre verden vi ser og lever i, det er den indre. Så kanskje det er på tide med noen store samfunnsendringer. Og her, kjære profesjonsleser, kan du ende opp med å spille en viktig rolle.

Mote for sjela: *Hattespesial*

Tekst: Runa og Aurora
Design: Aurora

Synes du det er vanskelig å finne ut hva du skal ta på deg om morgenen? Sliter du med å takle overgangen fra å chillе hjemme i joggebuxsa på hjemmekontor, til å måtte sprade rundt i gangene på Dragvoll? Eller er du kanskje bare på jakt etter kule og bærekraftige tips og triks for å ta klesskapet ditt til det neste nivået? Da kan Synapsens nye motespalte være det rette stedet å begynne letingen! Her får du se noe av det dine medstudenter kler sine vakre kroppar med, samt et dypere innblikk i psykologien bak klesvalgene deres. I anledning dåpsfesten til kull 45 hvor temaet var «Hattefest», har vi i denne utgaven valgt å ta for oss noen av de dristige, spennende og ekstraordinære topplokkene som kunne skimtes på dansegulvet til Studio 26.

Nathalie Bergh (20 år, kull 45)

Hva

Hatten min er en bittebittebitteliten sombrero.

Hvor

Hun jeg bor med har en kolleksjon av bittebittebittesmå sombreroer, og jeg tenkte jeg tar en av dem hahaha.

Favoritt-ting med hatten

Jeg liker at den er liten for da slipper jeg å svette hihi.

Følelse ikledd hatt

Jeg føler meg glad, fornøyd og klar for å danse.

Hvordan har du **hatt** det på psykologi-studiet?

Jeg har HATT det bra. Det går braaa! Tror jeg...

Hva gleder du deg mest til i tiden fremover?

Ehhhhm å møte Leif. Jeg bare er litt forelska i Leif, og sånn er det.

Olav Rosón Eide Dominges
(19 år, kull 45)

“Å fyfaen, hatten min har jo daua helt!”

Hva

Jeg har med meg Byggmesterbobhatten. Jeg tenkte at i dag skal det raves, og da skal det raves hardt. Og da trenger jeg litt beskyttelse på hodet!

Hvor

Fra Kjelleren.

Favoritt-ting med hatten

Beskyttelsen jeg får av den. Den er jævla robust.

Følelse ikledd hatt

Eeeh. Jeg blir ikke så påvirket følelsesmessig av den hatten her egentlig. Eeeh så jeg føler meg bra.

Hvordan har du **hatt** det på psykologi-studiet?

Nei helt jævlig! Neida kødda. Jeg har hatt det helt ok. Det er bra. Jeg synes folk som går her er drithyggelige folk. Elsker faddergruppa mi. Represent Frekk og Freudig, hva skjera? Eeeh oog jeg digger folkene oog studiet er litt sånn nais, det funker. Det er faenmeg psykologihistorie er kjedelig ass. Første 6 kapitlene, herregud skyt meg. Men psykoanalysen begynner å bli interessant, så det skal bli bra nå!

Hva gleder du deg mest til i tiden fremover?

Jeg gleder meg mest til eh, Herrenes Aften på Singsaker.

Birte Deinboll (20 år, kull 45)

Hva
det er en sopp.

Hvor
ikea.

Favoritt-ting med hatten
at den er spesiell.

Følelse ikledd hatt
jeg føler meg som en sopp.

Hvordan har du **hatt** det på psykologi-
studiet?
veldig bra! det er veldig bra mennesker
her!

Hva gleder du deg mest til i tiden
fremover?
å ha det enda mer gøy! fordi det er veldig
bra mennesker her!!!

Hvordan er det å være influenser på
psykologistudiet?
jeg ble gjenkjent på praksis! av en pasient!
det var veldig rart. hun sa hun hadde sett
meg på youtube. det var veldig rart.

Maria Arnøy Parelus (19 år, kull 45)

Hva
Hatten min det e en fargerik hatt. Den
representere alle menneska rett og slett!

Hvor
Den e fra Arti Læll.

Favoritt-ting med hatten
Den e fargerik.

Hvordan har du **hatt** det på psykologi-
studiet?
Suuupert. Det e veldig fine folk.

Hva gleder du deg mest til i tiden
fremover?
Æ glær mæ til å bli kjent med flere.

Linn og Margrete (kull 45)

Hva
Blå, prikkete.

Hvor
Butikken.

Favoritt-ting med hatten
Den er prikketee.

Følelse ikledd hatt
Deiliiiiiiiiiiiig.

Hvordan har du **hatt** det på psykologi-
studiet?
Jeg har HATT det kjempebraaaaa! For-
di jeg har HATT gode venner rundt
meeeeeeg!

Hva gleder du deg mest til i tiden
fremover?
Jeg gleder meg til å ha HATT juleball!

**Julie Katina Havsgård
(23 år, kull 45)**

Hva
Min hatt er en 80s waaaaver, gjennomsik-
tig blå caps, ligner litt på en tenniscaps og
blinker.

Hvor
Arti læll.

Favoritt-ting med hatten
Eg elsker blinkende lys.

Følelse ikledd hatt
Eg føler meg fantastisk.

Hvordan har du **hatt** det på psykologi
studiet?
Utrolig kjekt. Eg føler eg har valgt rett
linje ooog eg gleder meg til en dag om 6
år å bli psykolog.

Hva gleder du deg mest til i tiden fremov-
er?
Eeehm, ja i kveld tror eg blir veldig bra.

Tor Harald Bjerke (19 år, kull 45)

Tilfeldig gutt fra nabobåsen på guttedoen som henvender seg til intervjuer: «Du er på jobb ass.» «Du er faen meg på jobb!»

Hva

Hatten det er en lek. Det er lekent, og faktisk en lek i seg selv fordi det egentlig skal være to spillere her og dere skal kaste baller oppi den her, men jeg er single-player i dag. Dessverre.

Hvor

Fra et hemmelig sted som egentlig ikke er så hemmelig. Det heter for TGR, men noen kjenner det som Flying Tiger. Og jeg kjenner det som en gullgruve!

Favoritt-ting med hatten

Det er at den stands out, og det er egentlig litt pinlig for meg fordi den slår folk litt med nebbet fordi den er ganske lang, men den starter samtaler, så jeg liker det.

Følelse ikledd hatt

Out and about ihvertfall! Folk ser den. Folk ser at det er en hatt. Jeg vet ikke om de ser at det er en pelikan, men det er en hatt ihvertfall og noe rart, I guess.

Hvordan har du *hatt* det på psykologistudiet?

Jeg har hatt det helt SUUUUPERT. Oh YESS. Det er ikke noe å klage på. Bortsett fra statistikk, det er noe hælvet, men det går over. Så sånn er det.

Hva gleder du deg mest til i tiden fremover?

Det første som kommer til hodet er jo fest og venner, men ehhhh, men altså jeg føler man skal gi et dypere svar enn det, men det er jo ikke det. Hele greia med tiden fremover er å bli kjent med folk! Og det er jo ofte på fest det skjer.

Benjamin Linge Hansen
(22 år, kull 45)

Hva

Hatten det e ein sånn replika av ein sånn kommunisthatt som dei sikkert brukte noko ala sånt i Russland på Sovjettiden, så ja, stilig. Håper ikke den støtar noken.

Hvor

Hatten den kjøpte e på Wish for ein god stund sida. Så e va heldig at e tok han med hit til Trondhjem. E e litt interessert i Sovjettiden, altså ka som skjedde under Sovjetunionen og nazismen og sånt. E e litt fasinert av det. Det e jo selvfølgelig grusomme ting som har skjedd, absolutt. Både i kommunismen og i nazismen.

Favoritt-ting med hatten

Det e det her symbolet som e midt på hatten her, som e «Hammer and sickle», som det hete.

Følelse ikledd hatt

Neiii, e føle meg litt spesielt. Det va sånn at ehh rett før e kom inn her sååå, altså e tok han på meg rett før e kom inn her sånn at ikke folk skulle se denne hatten her, såå jaa. Det føles litt rart.

Hvordan har du hatt det på psykologistudiet?

Det har vært veldig kjekt, veldig sosialt. E merkar det at telefonen min plingar veldig mye mer no enn det den gjorde før. Det e alltid noke varsel, alltid noke så skjer og noke innlegg på facebook og sånt som ditta då, så det e jo veldig kjekt. Har møtt kjekke folk og e ganske sosial. Mye mer sosial enn det e va før, så veldig kjekt.

Hva gleder du deg mest til i tiden fremover?

Det e jo både det sosiale og det faglige.

Det e mye sånn, hvis e skal sette fokuset på det faglige så, for det e jo et fokus det også, så e det veldig mye spennandes som me lære som e e interessert i kvanitativ metode og filosofi som e har i exphil sååå, så det e veldig spennande. Samtidig e det jo veldig kjekt å bli kjent med nye folk som e har rundt meg på kullet då som e møte litt her og der, så det e veldig kjekt.

Nora Valør Wist (22 år, kull 45)

Hva

Årgh hatten e jo en frisk pust av, ehmm, sørlandssommer! Du kan gå på stranda og sola kommer gjennom hatten, men den blende dæ ikke.

Hvor

Årgh du den lånte æ av Viljar som sto her så handy på bakgangen her. Æ bare lånt den med en gang.

Favoritt-ting med hatten

Mmmm det må vær fargesammensetninga sammen med det her som æ snakka om. Det e hullan i bremmen, ikke sant.

Følelse ikledd hatt

Æ føle mæ morsom, ironisk, artig, men stilfull.

Hvordan har du *hatt* det på psykologistudiet?

Æ har hatt det veldig gøy. Det har jo vært mye tankerekka rundt det vi har lest. Æ har møtt mange morsomme og diverse menneska og hatt mange morsomme og diverse samtala. Oooog så e det jo alltid hyggelig med en bolleonsdag haha.

Hva gleder du deg mest til i tiden fremover?

Ooo æ glede mæ jo veldig te å se Kjellern. Æ glæde mæ veldig te å læs Synapsen. Æ glæde mæ jo til eeeehhm...

UKA?

UKA!

UKA!

UKAAAAA!

JAAAA!

Æ håpe å se mange litt slitne psykologistudenta på campus etter nån harde UKA-kvelder, og at vi kan finn no felleskap og bånd litt over det her rett og slett.

FINNES DU EGENTLIG?

Skrevet og designet av Malin

Og jeg sier det, fordi jeg vil aldri kunne vite om du eksisterer. Når jeg skriver dette, plager det meg, for om det ikke finnes noen andre, så er det jo ingen som kommer til å lese dette.

Jeg har i det siste blitt inspirert, men også plaget, av faget Psykologiens historie. Spesielt filosofen René Descartes. Han argumenterer for at man kan tvile på alt rundt seg selv, inkludert sin egen kropp. Først var dette bare en annen meningsløs fakta som fløy inn det ene og ut det andre øret idet forelesere refererte til det over zoom, mens jeg spiste kanelbolle og halvsov om hverandre. Men så kom det en kveld over meg som en bøtte med vann, noen ganger i små øyeblikk føles det så fryktelig relativt om jeg virkelig er et levende menneske, eller egentlig bare ser på dette livet slik som jeg ser på netflix. Og at det eneste som holder meg igjen fra å forstå at det rundt meg ikke er ekte, er min sjels håp om at det ikke finnes noe mer komplisert enn det menneskelige. For om det gjør det, er jeg redd at slitet aldri kommer til å ta slutt.

Det er lett å bli oppslukt i hverdagen, og alle disse menneskelige problemene. De er plagsomme, uunngåelig og håpløse. Noen doper ned hjernen til det punktet de ikke lenger husker at de eksisterer, mens andre forsøker gjennom filosofi å overbevise seg selv om at disse problemene ikke er ekte. Gjennom historien har vi ved flere anledninger også sett eksempler på en kombinasjon av begge metoder. Det som så intenst plager meg med dette, er at i likhet med min egen, og din eksistens, føles dette så fryktelig relativt. Jeg innser selvfølgelig at menneskelige problemer aldri kommer til å elimineres, fordi det ikke ligger i oss som rase å gjøre noe så kollektivt og selvmotsigende som å slutte å bry oss. Det hindrer likevel ikke tanken om hvordan det kunne blitt om alle plutselig kunne bestemme seg for å ikke følge menneskelig natur, for det ville ha fratatt den all makten den har over oss. Tenk hva menneskeheten kunne oppnådd, om ikke alt skulle være en kamp for tilværelsen. Om vi faktisk brukte kroppene våre som bare verktøy for å utrette hva enn det burde vært, kunne vi da unngått mange av samtidens største problemer? Men hver dag går jeg jo ut døra, med tanken om at det allikevel er et poeng for meg å gjøre noe, bety noe for andre. Det må jo være snev av sannhet om

alle andre faktisk bryr seg, og jeg tror på ingen måte at lille meg er viktig nok til at jeg skal være den eneste, og at alle andre er skapt for min del. **Men hvert sekund av min eksistens hersker fortsatt en liten usikkerhet rundt om det er narsissisme, eller om jeg faktisk har forstått noe elementært som ingen andre har.**

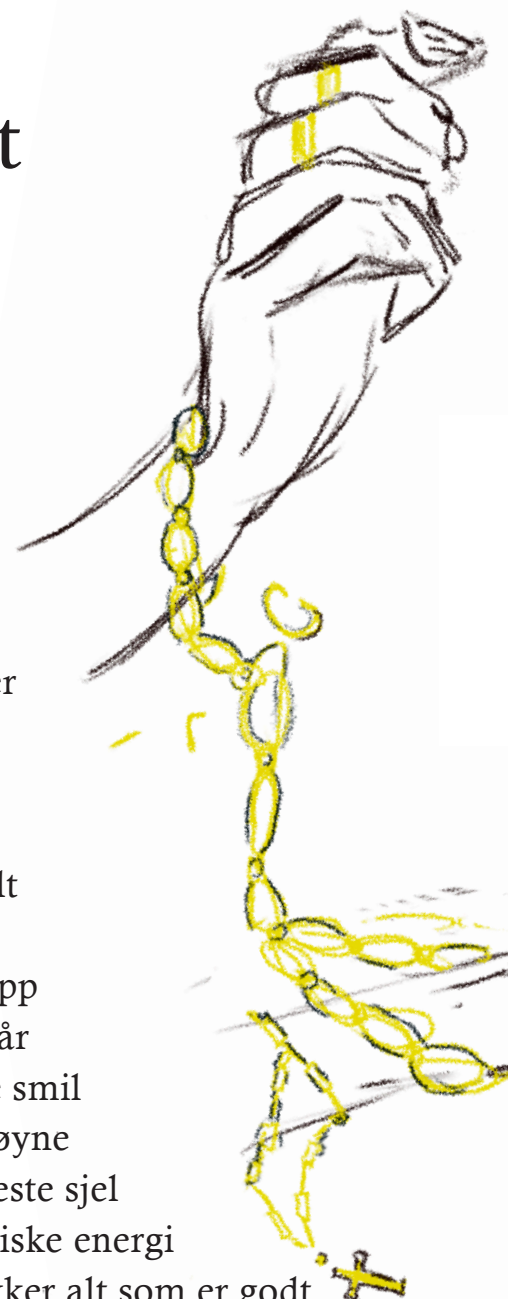
I disse små øyeblikkene der jeg av og til blir fullstendig overbevist om en dualisme, der kroppen og sjelen min faktisk ikke er avhengig av hverandre til punkt og prikke, så blir jeg redd. Generelt er det mangelen på bekymringer som er skremmende, for ingenting føles faktisk som et problem. Men hver gang stikkes det en frykt i meg om at jeg ikke skal kunne gå tilbake til å være et vanlig menneske, og jeg greier overbevise meg selv om at det bare er hjernen min som fuser, eller at jeg er trøtt. Neste morgen er det igjen akkurat like kleint å krasje i noen på tur ut døra, når jeg er for sent ute til busen fordi jeg måtte ta på mascara, og et tykt teppe faller atter igjen over min splittede sjel, og din relative eksistens.

det utroligste dikt

tenk om jeg hadde alt
de kledeligste klær
og de kosteligste smykker
den skjønneste dekor
og de flotteste møbler
de edleste skatter
i de sikreste kister
uendelig heder og ære
fra alle menneskers hjerter
tenk om jeg hadde nok.

tenk om jeg hadde alt
det perfekte ansikt
på den idéelle kropp
det himmelske hår
og det glitrende smil
de nydeligste øyne
med den reneste sjel
den magnetiske energi
som tiltrekker alt som er godt
tenk om jeg hadde nok.

umulig å ønske seg mere
min tanke aldri fortvilt
for en følelse det må være!
å føle man har nok.

tenk om jeg var alt

genuin og ærlig

fri fra hykleri

unik og begavet

aldri ensidig

ydmuk og tilfreds

verken stolt eller grådig

hver eneste kvalitet

i den største kvantitet

tenk om jeg var nok.

tenk om jeg var alt

t a l e r e n

av den dypeste sannhet

v i t e r e n

av den høyeste mening

s k a p e r e n

av den vakreste kunst

den barmhjertige samaritan

med den evige elskende ånd

tenk om jeg var nok.

Foto: @claralieu

umulig å være noe bedre
min tanke aldri fortvilt
for en følelse det må være!
å føle man er nok.

Tekst og design av Markus Sannes
Illustrasjoner av Håkon Leistad

Min vei inn på psykologi profesjon

Samordna opptak. Et nettsted som gir meg frysninger nedover ryggen når jeg tenker på det. Vi har jo alle vært innom der. Fylt inn telefonnummer og fødselsdato, før vi så må bekrefte hvem vi er med BankID. Det er en lang prosess å komme seg igjennom når man er så spent på opptaksvaret at man nesten sprekker. Det var hvertfall jeg. For lite visste jeg, i midten av juli, at Samordna opptak skulle bli min faste følgesvenn i sommer.

Jeg hadde jo god tro på at jeg skulle komme inn på profesjonsstudiet i psykologi i år. Likevel endte jeg opp på 31. plass på venteliste i Trondheim. Venteliste i år også. 31. plass var ganske håpløs. Jeg sto også på venteliste i Bergen og Tromsø, men den historien kan vi spare til en annen gang. For på et overraskende vis er jeg her nå, som psykologstudent og med i Synapsenredaksjonen. Og gjettt om det har vært en reise. Eller rettere sagt, en følelsesmessig berg-og-dalbane. Samordna opptak ble min mest besøkte nettside i sommer. Uten tvil. Jeg er ganske sikker på at jeg var blant topp 10 av de som har logget inn flest ganger, og det gjorde jeg så mange ganger at jeg fant ut hvilke dager ventelistene ble oppdatert. Det viste seg å være tirsdager og torsdager. Til slutt var det bare tirsdager. Likevel måtte jeg forsikre meg om at de ikke ble oppdatert de andre dagene også.

Samordna opptak har vært nervepirrende fordi jeg er en tidligere Sonans elev. Eller alumni som det så fint kalles i spørreundersøkelsene jeg fortsatt får på mail fra Sonans. Jeg vet ikke helt om det er det jeg vil kalle meg selv, men slik har det blitt. Men jeg kan jo forstå hvorfor. Jeg ble så vant til å ta opp fag at jeg glemte litt hvorfor jeg gjorde det, på en måte. Jeg gikk så lenge på Sonans at det føltes rart å ikke skulle fortsette der da jeg kom inn på psykologi. For årene jeg var der utgjør jo nesten en hel bachelorgrad, bare til ingen annen nytte enn å faktisk komme inn på universitetet :-)

Men jeg ble fort lei. Lei av å ta opp fag, lei av at bare 6'ere var godt nok, og lei av lesing. Jeg er fullt klar over at det ikke er noe mindre lesing på psykologi, men her kan jeg i alle fall ha et liv utenfor studiet!

Jeg hadde liten lyst til å ta opp flere fag denne høsten, og jeg ble derfor sjeleglad da jeg ble ringt opp av studieveileder Unni i starten av september. Hun ga meg en utvei. Karaktersnittet hadde jo økt med over et helt poeng i år, og jeg var ærlig talt i tvil om at jeg ville klare å komme inn neste år. Jeg så hvertfall ikke lyst på flere privatisteksamener. Slik blir det jo når drømmestudiet blir vanskeligere og vanskeligere å komme inn på. En psykolog, i dette tilfellet, forventes jo ikke bare at man skal være god i sitt yrke. En må jo også være ekspert på analysing av modernistiske dikt, å kunne forklare hva en konglomerat er, i tillegg til å kunne ramse opp hele sitronsyresyklusen. *For dagens samfunn har jo ikke skjønt at medmenneskelighet og engasjement er viktigere enn smartheit og intelligens målt i karakterer. Og akkurat det henger ikke på greip.*

Samordna opptak har gitt meg mye motgang de siste årene, og ifølge dem står jeg fortsatt på 3. plass på venteliste. Heldigvis stemmer ikke det. Jeg er takknemlig for at Sonans har gitt meg mye nyttig kunnskap, selv om det bare er en brøkdelen jeg kommer til å bruke aktivt videre i livet. Det ga meg iallefall muligheten til å bli psykolog. Og det vil jeg med hånda på hjertet være evig takknemlig for.

- Skrevet av plass nr. 94 i kull 45.

Ventelistet

Underholdning

BORTOVER

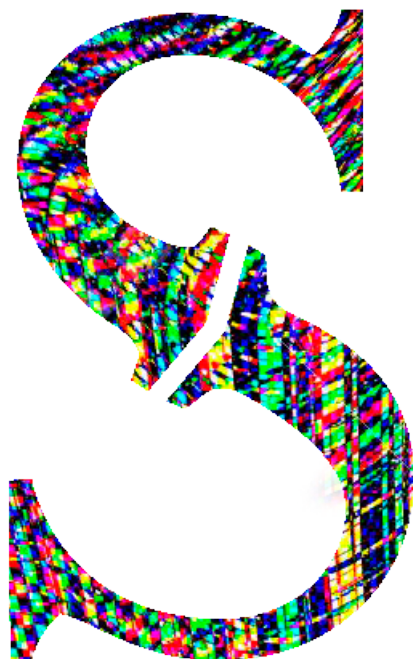
- 1 pseudonym (8)
- 7 reggeaens forgjenger (3)
- 9 mesterskap (2)
- 10 lur (6)
- 11 billig "kunst" (6)
- 14 redskap til båt (3)
- 16 få fra døde slekninger (5)
- 17 arabisk mannsnavn (3)
- 20 tall (2)
- 21 den gang (2)
- 22 fostrene (9)
- 25 energi i celler (3)
- 27 løsningsord ()
- 28 søt 17. mai-mat (2)
- 30 heter egentlig Nikolai (3)
- 31 nattmatsted (5)
- 34 negativ (3)
- 36 det er jo "egentlig" sånn man sier det (5)
- 37 den som ligger med ryggen til partneren (6)

NEDOVER

- 1 kulturens forfall (9)
- 2 landområde styrt av en emir (6)
- 3 kassa (5)
- 4 protagonist med elektrisk gul mus (3)
- 5 oss (2)
- 6 månefase (6)
- 7 ereksjon (3)
- 8 gutta (6)
- 12 sofagrisens slaveeier (2)
- 13 ironisk stilform (4)
- 15 monolog (7)
- 17 ruste (4)
- 18 trikkelinje (6)
- 19 fyr med stor båt(3)
- 23 beskjeden jafs (3)

1	2		3		4	5	6		7	8	
9					10						
11		12		13					14		15
16						17	18	19		20	
21			22		23				24		
25		26		27							
		28	29		30						
31	32			33			34	35			
36						37					

Send løsningsord til avis.psykologen@gmail.com og vinn en fet premie!

Er du minimalist?
Kontakt oss på:
avis.psykolosjen@gmail.com
eller
facebook.com/synapsenavis

Takk til:

